

firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě jsou ve sporu procesní stranou tyto osoby a rozsudek vydaný proti veřejné obchodní společnosti zasahuje přímo osoby, které byly v době jeho vynesení jejími společníky. Na toho pak, kdo po vydání exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti do ní jako společník vstoupil a jest v době exekučního návrhu jejím společníkem, rozšiřuje se podle čl. 113 obch. zák. závazek v exekučním titulu určený. Je proto ve shodě s onou všeobecnou zásadou vyslovenou v § 9 ex. ř., když § 11 odst. 1 ex. ř. stanoví, že podle exekučního titulu dobytého proti veřejné obchodní společnosti může přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících povolena býti exekuce, prokáže-li se předloženým výpisem z obchodního rejstříku, že ten, proti němuž exekuce vedena býti má, v tomto čase náleží ke společnosti jako společník osobně ručící. Může se tedy ustanovení odstavce druhého § 11 ex. ř., má-li býti na základě exekučního titulu vydaného proti veřejné obchodní společnosti povolena exekuce přímo na jmění společníka, který před podáním exekučního návrhu ze společnosti té již vystoupil, vztahovati jen na případ, když v době vydání exekučního titulu ještě jejím společníkem byl a byl tedy exekučním titulem také zasažen, sic jinak by se exekuce povolila proti osobě, která nebyla exekučním titulem zasažena a na niž ani závazek v něm určený nepřešel, resp. se nerozšířil. To by bylo porušením stěžejní zásady vyslovené v § 9 ex. ř., na niž spočívá exekuční řád, a taková zásadní odchylka musela by býti v zákoně jasně a určitě vyslovena, což se však nestalo. Ježto žalobce nebyl v době vydání exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti firmy »T. v B.« jejím veřejným společníkem, není exekuce na základě onoho exekučního titulu proti němu přípustná. Žaloba není vzhledem k § 36 ex. ř. nepřipustná, i když žalobce mohl své námitky proti povolení exekuce uplatnití rekurssem. Jak z historie vzniku tohoto zákonného ustanovení, tak z nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 3. prosince 1897 čís. 25.801 čís. 44 min. věstníku k § 36 ex. ř. a z analogie § 35 ex. ř. jde najevo a všeobecně se jak teorií tak i praxí uznává, že žaloba podle § 36 ex. ř. není zameškáním rekursu vyloučena (rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni v Glaser-Ungerově sbírce nová řada čís. 2675 a 7566).

Čís. 14085.

K příslušnosti pracovních soudů náleží spor o náhradu škody vzniklé tím, že zaměstnavatel nevydal zaměstnanci při skončení služebního poměru peřiny, jež si zaměstnanec přinesl do domu zaměstnavatelova, kde byděl za služebního poměru.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, R I 1415/34.)

Žalobě o náhradu škody ze znehodnocení a z poškození peřin, které zaměstnavatel po skončení učebního poměru žalobkyni odepřel vydati a peřiny sám používal a dával užívatí svým zaměstnancům, vyhověl okresní soud v L., oddělení pro pracovní spory. Odvolací soud zrušil rozsudek i s řízením mu předcházejícím jako zmatečný a žalobu odmítl. Z důvodů rekursního soudu: Ža-

lobkyně domáhá se žalobou náhrady 450 Kč za znehodnocení a poškození peřin, které si přinesla do domu žalovaného, kde za učebního poměru bydlila. V žalobě se výslovně tvrdí, že si žalobkyně chtěla po skončení učebního poměru peřiny od žalovaného odebrati, bylo jí však v tom žalovaným zabráněno, žalovaný si bezprávně tyto peřiny přivlastnil, u sebe ponechal a ode dne, kdy žalobkyně u něho služební poměr přerušila a službu opustila, používal, zejména dal je k používání svým zaměstnancům. Tím se tvrdí, že škoda vznikla žalobkyni po přerušení služebního poměru, takže nejde o spor ve smyslu § 2 c) zákona o pracovních soudech a proto také pracovní soud k projednávání a rozhodnutí této věci není příslušný. Podle § 22 zák. o pracovních soudech přezkoumá pracovní soud svou příslušnost z úřadu. Jelikož jde o nezhojitelnou nepříslušnost, jest napadený rozsudek i předchozí řízení zmaštěné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Podle zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. jsou pracovní soudy (oddělení pro spory pracovní) výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nehledíc k hodnotě sporu. Podle § 2 lit. c) citovaného zákona spadají sem i spory o jiná plnění a náhradní nároky z oněch poměrů, na příklad spory o užívání služebních předmětů. Předpokladem jest však, že právním důvodem žalobního nároku jest smlouva služební nebo učební. Podle toho, jak žalobkyně vyličila věc v žalobě, souvisí nárok žalobkyně na náhradu za peřiny s jejím dřívějším učebním poměrem u žalovaného a vyvěrá z tohoto poměru, neboť žalobkyně jen proto donesla peřiny k žalovanému, že byla u něho v učení. Podle toho vznikl skutkový základ nároku již při skončení učebního poměru a náleží rozhodnouti i tento spor dovolanému oddělení okresního soudu pro spory pracovní.

Čís. 14086.

Založena-li žaloba, opírající se o § 60 autorského zákona, jen na soutěžitelském poměru stran, vadí jí rozepře zahájená zdržovací a odstraňovací žalobou podle § 1 zák. o nekalé soutěži. Tato žaloba však nevadí tomu, by se nebylo domáháno ochrany podle § 60 aut. zák., jde-li o jiné zájmy než majetkově soutěžitelské (hmotné).

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, R I 1457/34.)

Žalobkyně A. M. přeložila z angličtiny knihu H., již opatřila titulem H. a B. Knihu tu vydala spolužalující firma Š. a Š. Žalobci tvrdí, že překlad téže knihy vydal žalovaný Vojtěch Š. a opatřil před úvodem jednak titulem překladu žalobkyně A. M. a titulním obrázkem, který jen nepatrně se liší od titulního obrázku knihy vydané druhou žalobkyní, do-